

Trampy 19

Heleď, co nám nadělil Jerišek

Inglmayer:

KAMARÁDI!

Rád bych se vás otázel na vaše nazírání na pompu a ostatní nezbytnosti dneška. Rád bych věděl, kteří z vás obstojí teď až ti, kdo dodnes na nás měli hůl a bajonet, přijdou s jidášsky vliďnou tváří a budou si vás chtít koupit. Snad trochu příliš černě vidím a byl bych spokojen, kdyby skutečnost vypadala jinak. Mám na mysli naše hochy, kteří zpívali a měli úspěch.

Dostal jsem takový nápad, nechat si od dobrého trampa vysvětlit, co znamená takový úspěch. A přál bych si, aby to byl ten, který před dvěma lety, kdy šel ten černý mrak, jemuž se přezdívalo „Svaz trampů“, způsobil, že se jedna chůze za druhou rozešla a tak zachránil naše ohně a chaty a duše.

Myslím si, že je to pokraj hanby, že snad není příčin k tomu, aby tramp živil měšťáka svým vlastním životem. Jestli mé obavy jsou jen trochu opodstatněné, pak vás varuji. Chlapci, neživte nepřátel, nedávejte jim sebe naší písničkou!

Dobrý našinec se prý neztratí. Tomu rád věřím a vím, že těch dobrých našinců je krásná armáda — ale co ti, kteří zehrají na ty šťastné, kteří sklídili ovace? Kteří činí pilné přípravy, aby také jim bylo aplaudováno, ne dbajíc toho, že je to potlesk růžových, vymanikýrovaných ruček, to jest ten nejhlavnější aplaus, jaký existuje! Ti mladí hoši snad miní život závist?

O těch směle řeknu, že rostou pro zástupy, chodící se standardami ulicemi, křičící numerus clausus a mající na mysli pendrek s gloriolou. Směle jim také poradím, jak věci zařídít, aby sláva nic nestála a byla v pravdě nebetýčná:

„Je čas, kdy astrachánské rodinné vinnárny, jimž se za staříckého zeměpána říkalo pufy, budou vřít jako váza přeplněná. A je čas vánoční, jdou svátky sentimentálních meger a nemluvnat, svátky zaprděných krbů vůbec. Jděte mezulánci do pufů, kde sedí všichni lidé srdci měkkých pohromadě a čekají na vás. Vezměte jesličky a zpívejte. Ručím vám nejen za úspěchy všeho druhu — ale i za slušný výdělek!“

Kamarádi! Žvanec, krásná děva a pompa, to jsou všechno znamenitá lákadla. Ale pamatujte si, že jenom lákadla! Upřímně je slunce, silnice, loď, voda a plameny táboráku, nic v sobě nemá trochu lži. Avšak žvanec spolu s pompou klamou a zotročují. Konečně se ještě táží, zda my potřebujeme propagaci? Vždyť jsme takový dobrý živel, taková poctivá hlíza, která se rozleza po českých nivách a tolik se podobá houbě: Nejde vyhubit, leda by se to rozbouralo!

Ovšem, na druhé straně chápu plně potřebu „fofru“. Snil jsem odedávna o trampském divadle a dělám si násilí, když v sobě zakřiknu za takových případností, jako jsou právě zpěvné večírky trampské nebo někdejší experimentování s organisací, svoje snění: Trampská scéna.

A snad až se přesvědčím, že „nás a krumpáčů je dost“, že je méně prodejných, než jak odhaduji, pak se do toho dáme, budeme bourat povídkovou dramaturgii a dočkáme se „fofru“. Trampská scéna, naše divadlo, kde nikomu nenapadne, aby hleděl získat pochvalu nepovolaného, aby čekal, že mladá pačourka bude krkat nadšením, nebo aby se snad snažil truchlit nad kritikou povolaného. Bylo by to divadlo trampské, scéna bez rámce plného štěnic, divadlo, kde bychom všichni byli herci i diváci, kde by to bylo krásné jako slunce, táborák a naše písnička.

Uvažujte a pište nám.

Kamarádi nám piší...

Redakci Trampa

Loco.

Kluci zatracený, nemůžu si pomoci, anšo podle mý chutě bych musel už teď klejt jak starej mariňák a proč, to vám holoubci hned povím.

Je sobotěnka, že jo, vy se každý vytratíte mámě z domu a ejhle, šupajdíte si to na tramp do osady, do chajdy, a tu sme u toho hlavního. Dvk vv si neřadí ani nevzpomenete, že sou na světě taky tvorové, kteří by tak rádi s Vámi dleli v některých osadách mezi kamarády u táboráku a prožili ty nezapomenutelné chvíle při zpěvu, při kytarě — — — a — ani už dál nemůžu psát, protože bych musel darmo brečet jako náka děvka. Nemyslete si, že snad ze mě mluvím nákej namočený pačour — to zasejic né! Já sám vím, že takovejch trampoiimpotentů v tej naší Č. S. R. je moc a moc, kerý by rádi ven, ale nemůžou. — Jo, kamarádi, sme votroky povolání, a je nás dost, kerým neznamená neděle nic víc než všední den, kdy musíme pracovat s naaazením svého vlastního zdraví, neboť ti, za které tuto bolest piší, jsou personál kavárenský, hudba, čišníci atd. Všimněte si, že každý je bledý, unavený a promluvíte s ním o přírodě, o trempu, mávne rukou: je to nemožný — tvrdý život — existence — chleba, a tu vycítíme, že je to pro něj utopie, tak zde je škoda slov — nemyslíte?

Tak a kluci, nikterak nosy nahoru, když budete s někým takovým mluvit a dělat mu jenom laskominy na tramp, ale koukejte mu alespoň někdy umožnit vlez mezi Vás a jistě Vám bude dobrým kamarádem. Tak, a tohle už stačí a vemte to vode mě kamarádsky, protože mnoho z nich se mi s touto bolestí svěřilo, abych prej se vo to vzal a já milerád vyhovuji a s mohutným ahoj končím

Pepík Holan.

LYŽE

úplná souprava
s vázáním i holema

Kč 130[—]

Závodní hole

NOVINKA

NOVINKA

Milton vesty

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník
u firmy

SPORTEX

VINOHRADY u nádraží.

Půjčujeme: lyže a lyžařské
boty.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAGA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma.

z galerie tuláků života

XIII.

Artur Rimbaud.

Arthur Rimbaud (1854—1891), básník, kterého touha vzdorovat, změnit všechno a všechny, štvála světem, z rodného kraje do Paříže, pak do Belgie, Anglie, Německa, na Sumatru, pak zase na sever a na konec do Arabie a do Afriky, kde podlehl. Básně psát začal, když mu bylo patnáct let a přestal, když mu bylo něco přes osmnáct. Stačilo to, aby položil základy celému modernímu básnictví. Cítíte ho ve všem, co moderního bylo po něm vytvořeno. Od devatenácti let do smrti nejen nepsal, ale ani se o literaturu nezajímal. Žil — a to u člověka jeho temperamentu znamená: štvál se životem, až mu život podrazil nohy: v Marseille mu amputovali nohu, živořil ještě chvíli a dokonal, jistě ani netuše, jakou revoluci v umění způsobil svou čtyřletou literární činností.

Arthur Rimbaud:

Má bohéma.

*V svých kapsách dřavých jsem marně
ruce skrýval
a plášť můj pomalu byl pouhý ideál.
Tvůj feál, Muso má, jsem tiše v dál se bral:
ó, lala, o jakých já láskách tehdy sníval!*

*Mé gatě jediné mně dírou svítily
a snívce Palečka jsem vyloup' v pouti rýmů.
Mou krčmou býval stoh — jak v léto tak i
v zimu.*

Mé hvězdy na nebi jak hedváb šustily.

*A já jim naslouchal v těch dobrých nocích září
tich sedě na mezích — a cítě rosu v tváři,
jak víno perlivou a mladě kvasící,*

*tu básně rýmuje, skryt v stínech se mnou snících,
jsem brnkal v gumičky svých perek chátrajících
jak v struny sladkých lyr, svou nohu na srdci.*

Přeložil Svata Kadlec.

Nejtragičtější vtíp.
**Když tuhle řezala pěší
policie pro změnu zase
do studentských lebek,
vykřikl někdo:
„Ať žije pěší demokra-
cie!“**

- Vod čeho máš rozmlácenej ten
levej palec?
- Ale uhodil sem se kladivem.
- To se mně vůbec nemůže stát.
- Heleď, necamrej!
- No fakt. Já sem levičák.
U 5. šerifů.

Pan profesor v L. S. M. dává místo koule nulu.

A tuhle se hlásila Holdošová — ven.

Pan profesor se rozčilil.

— „Nikam nepůjdete sobě courati se. Vystoupíte před lavici. máte zde dvě nuly!“

Meditace nad prázdným kotlem:

— Kdybych měl šunku, u-
dělal bych si šunku s vajíčky.
Když já ale nemám žádný va-
jíčka ...
Holan.

— Jeden guláš.
— Jaký si račte přát? Telecí nebo
vepřový?
— Sím dostihový. Magan.

Ráno u „Starý pani“.

— Lojzo, hledá tě v p ř e d u
t a j n e j!

— To je zvláštní — já zas
hledám v z a d u v e ř e j n e j.
Holan.

**Víš, kdo první držel se
stříbrným?**

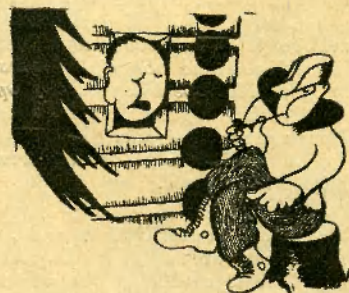
**To nevím.
Básník — Hálek
Šmarjá, neblbni.**

**No vážně, vod něho je
přece tahleto „Muzikant-
ská Liduška!“**

K.O.

Dobrej tramp Bobi pohladil
pačoura. Vyfás dvacetčtyři
hodin. Vece Āobi: „Pane soude-
ce, tolik hodin, kam je všech-
ny pověším??!“

— Holka, na tebe dyž se chce člověk
podívat, tak aby napřed zavřel vobě
voči.
Nora.

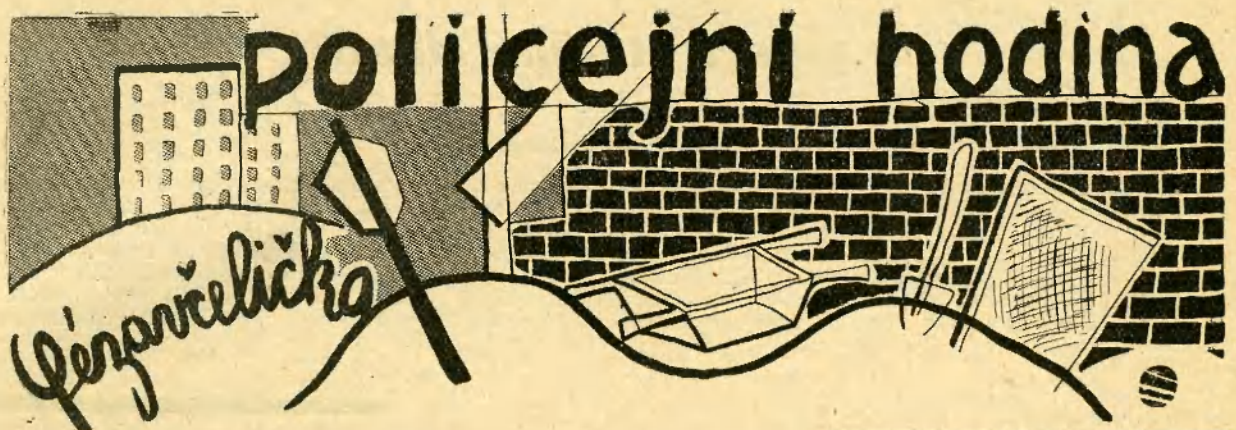

— Víš-li pak, Hurvínku, že tebe vítr
neodnese?

— A prečo sa pýtám?

— Protože seš duševně zatíženej!

Váma.

Tonda Paletář miloval vše, co lhalo.

Miloval červenou lucernu na staveništi. Pro něho znamenala krásnou lež. Z dálky, v zázraku noci zářila jako krvavá slza, ač byla pouze výstražou, aby tu noční chodec neklopýt o stavební materiál.

Z rudého světla tryskal jakýsi spodní ton a podbarvoval sytost karmínu kajícím, slabě nafialovělým pableskem. Osvětloval úzký pruh prken a klad, oranžový poprašek cihel, bílý kopec vápna, žlutou hromadu písku, síto, šikmo zapuštěné do země, pahýl lopaty, vykukující z štruu.

Tonda byl ztracený tulák.

V modré dlani noci našel svůj věčný domov. Vpijel se očima do červené svítilny na staveništi. Nechal se hypnotisovat jejím plamenem, splynul s ním jako s milenkou.

Vždyť ta lucerna tak krásně lhala.

Jsou lháři slavní a posvěcení, kteří lhou za velkou gáží na divadle či ve filmu. Jsou herci, kteří žijí jako Caligula a mrou jako Cyrano. Jsou lidé, komičti jako Chaplin a tragičti jako Chaplin.

Oh, namalovaný životě! Napravo dáme les, do předu potok, lyricky bublající, nebo pohážíme oblaky. Vlevo bude krvácet tulácký oheň jako raněné srdce.

Jsou také špatní herci. Bezvýznamní profi, pláčem kreslení, bolestí modelování. Bývají u smůry a hrají ponejvíce komiky.

Oh, lidská duše, džungle plná nostalgie!

Džungle? To je více než liany a tygři. A ještě více! To je krása lži! Lidé a kulisy.

A potom také sufléřská bouda.

Hladový člověk se brzy opije.

Tonda hladověl po umění a opil se pohledem na namalované lidi, pohřbené vrstvou šminky a barevného prachu, kteří hráli na divadle a ve filmu. Opatřil si chaplinovskou buřinku a pruhované tričko. Kalhoty zpestřil červenožlutými záplatami.

Přijali ho v Diletantské scéně. Bude hrát komiky a dostane dvacet korun, deset pív a večeri za každé představení.

Tonda se omaloval šminkem a zbožně připil svému obrazu v zrcadle.

Tak hrával několik let. V buřince, v tričku, v pestrých kalhotech.

Lidé se mu smáli a tleskali. O on se také smál, neboť viděl, že rub pomalovaných kulis jsou latě a pytlové plátno.

Vůbec: Jeho obličej byl barvičky a smích.

Po představení se vždycky opil. To se pak smál a smál. A hulákal.

Prosím, odpusťte mu. To ten rub pomalovaných kulis. A pak: Hladový člověk se snadno opije.

A on přeče z té dvacetikoruny a z té večere, kterou mu dali, chtěl také něco přinést domů.

Jezdil po venkově a stal se prodávčem smíchu. Tloukl se po vlcích s kufříkem, do míst, kam ho právě pozvali.

Ústa se chechtala. Oči volaly: Prosím, kupte si můj smích.

Jednou to dokonce krásně dopadlo. Hřeživě. V takové venkovské hospodě, přímo mezi hosty. Uctili ho jako kamaráda.

S jakou radostí se udělal směšným. Jeho vtipy hořely jako oheň. Lidé se ohýbali smíchy a plácali se do stehů. Tondovi bylo štěstím do pláče a srdce mu vzrušením buchalo.

Věříte, že po tomhle představení Tonda večerel?

Potom se lidé opili. Tonda také. Snad z radosti.

A o půlnoci se šel vyspat s číšníci na pokoj.

Venca jel na kole a naboural se do paďoura.

— „Holoto tramská, co pak neumíte zvonit?“

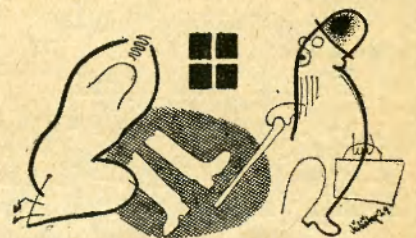
— „Sim zvonit umím, ale jezdit né!“

K. O.

— Miluško, ty máš ručičky jak hedvábí.

— Vidíš, a pořád mi nechceš koupit ty glosetrukavice! Bukaner.

Utíkal domů. Hnal se do schodů. Kufřík byl tak lehký.
Tonda vrazil do bytu jak velká voda. Byl zase omyt.
Otevřel ze široka dveře a udiveně se rozhlédl.
Na zemi ležel člověk, v obličejí celý žlutý.
Jeho otec.
Byl mrtev. U jeho nohou choulila se Tondova matka.
Tonda to nedovedl pochopit. Stále se mu motaly před očima svítilny a kulisy.

Stál rozkročen mezi dveřmi a stíral si s vlasů zbytky ličidla.

Život je krásná nepravda. Filmový kýč.

Život je toulka k smrti.

Představte si život jako kosmopolitickou putyku. Bohémský kabaret.

Dámy a pánové! Vážení tuláci! Rraďte vstoupit!

Právě jsme otevřeli putyku Život.

Najdete tam všechno: Kabaret, dancing a bar. Barr, pánové!!

Uvidíte krále a revolucionáře. Policajta i vraha. Kurvu i papeže.

Dámy a pánové! Vážení tuláci! Rraďte vstoupit!

Pět ohromných stolů. Bílé ubrusy. Víno a likéry. Dopola naplněné poháry.
Snad to nejsou ani stoly. Snad je to pět světadílů.
Kolem stolů sedí lidé. Básníci a tuláci. Bankéři a zloději.
Za řadou stolů, na mosazných hřebecích visí veliké, broušené zrcadlo.
Hudba hraje. Proti stolům se otevřelo malé jeviště. Mezi jevištěm a stoly zeje pět čtverečných metrů prázdna pro tanec obecnstva.
Zazněl zvonek. Na jeviště vstoupil Tonda.

Oh, záplatované kalhoty. Tričko, upatlané masnotou barev. Chaplinovská buřínko. Co pitomé ostudy se už Tonda s vámi natopil, když mu bylo nej-hůře.

Putyka Život.

Ano, stále dvacet korun, deset piv a večere.

Dveře do lokálu se pomalu otevřely.
Vešel policista. Má helmici a dlouhý kabát. Prázdno oční důlky a žluté zuby. Ty zuby chřestí jako stříbrné řetízky. Z rukávu sype se tence hřbitovní hlína.

Světla pohasla. Převrnuté poháry vykrvácely.

Strážník se postavil u dveří. Oční jamky upírá do tmícího se lokálu.

Publikum pohltil stín. Vše zmizelo za hranici reálna a snu.

Policejní hodina, pánové!

S bohem, tyčinky líčidel. S bohem, malované kulisy. Jak krásně jste dovedly lhát.

I stín byl zavražděn čímsi neviditelným. Jen nástěnné zrcadlo zůstalo. Tonda sestoupil s jeviště a kráčel k zrcadlu. Vzal se stolu dopola upitý pohár vína a širokým gestem pozdravil svůj směšný obraz.

Dlouze se napil.

Když opět vzhlédl, jeho postava ze zrcadla zmizela. Jenom v dálce planulo červené světlo jako hvězda.

Tonda byl poděšen. Šel ke sklu, jež více neodráželo jeho obraz, a přitahován červeným světlem, vstoupil do zrcadla jako do pohádky.

Samozřejmě, byla to svítilna na stanovišti. Osvětlovala cihly, písek a vápno. Hle, síto a pahýl lopaty!

Tonda byl náhle jat obavou, zda to všechno není namalováno. Zda to není pouze kulisa z plátna a latí.

Dal se do smíchu. Vždyť ještě drží v ruce prázdný pohár!

Z dálky zaslechl jakési volání: Policejní hodina, pánové! — Ale znělo to už jako s druhého břehu. Podíval se ještě do plamene svítilny. S bohem, lucerno! Jak krásně jsi dovedla lhát.

Potom se Tondovi podlomila kolena. Zavřel oči a pomalu se propadal do prohlubně věčnosti.

— Víš, proč jsou v Praze nad všemi kanály mříže?

— To bych nevěděl.

— Aby jim ten smrad neutek, pastoušku. -fal-

— Tuhle sme měli dvojsmyslnou polívku.

— Nelkej.

— Vážně. Vařili sme ji dva.

— Jirko, trhni mu za mne jednu, já ti ji ráno vrátím. Ivo.

— Esi pak už si to slyšel Bimbo vo tom Bafovi?

— Dí a co?

— Von ti čoveče, aby mu lidi nevraceli boty dyž jim náhodově prasknou, tak je teďkonec bude zajíždět.

Šerif z Michiganu.

Víte, jak se lehce chytají zajáci? To se namažou dvě fošny. Jedna lepem a ta druhá syndetikonem.

A ted se čeká.

Zajiček příběhne, omrkne obě fošny a povídá:

„Ty vole, myslíš, že ti sednu na lep?“

A sedne si na syndetikon.

A je to.

Mangan

Leželi v nemocnici vedle sebe Pražák a občan z Vídně. Měli být oba operováni. Vídeňák měl z operace velký strach. Povídá Pražákovi:

»Kdyby zde alespoň byli doktoři takoví machři, jako jsou ve Vídni. Tam vám vyříznou žaludek, vsadí vepřový, a vy chodíte, jako kdyby se nic nestalo!«

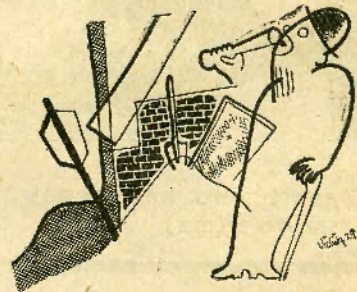
Povídá Pražák Vídeňákovi:

»To sou u nás eště iný machři! Po-dívaj se na mou ruku. Viděj něco? No, a věrej mi to: před čtvrt hodinou na tý ruce byla eště díra!« Lord.

— Franta měl špinavý prádlo. Co s ním? Popad ho a začal na něj čmárat samý sprostý ftipy, vopzlý vozbrazy a takový vječi. Povídá mu Vašek:

— Co šejdruješ?

— No, já to pošlu do Trampa a tam to vybilěj našup. U 5. šerifů.

— Víš, proč mají vojáci kovový knoflíky a myslivci koštěný?

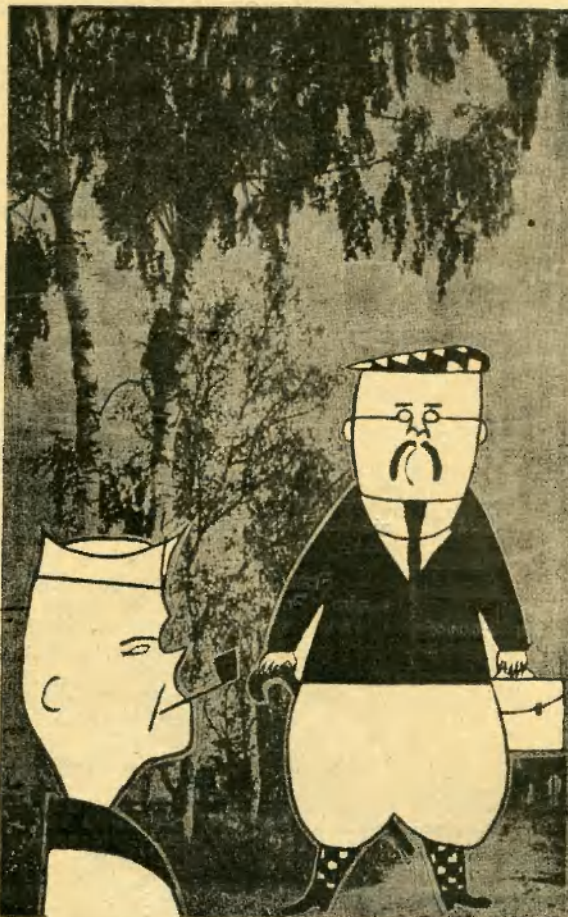
— To bych teda nevěděl.

— Tak já ti to tedy povím: aby se měli čím zapnout — ty vole matky Ungrový. Zachar.

Ty seš důslednej! Jak to?

No u holky si mě vočernil a v kartách vošvorc.

- Pane tramp, kam vedou tyhle cesty?
— Sím do Říma!

Umřel Longen. Leží na umrlčím lůžku. Kolem zástup
bědujících věřitelů a pozůstalých. Přide Franta Sauer.
Povídá, von eště není docela mrtvej, já ho vzkřísím,
dejte sem flašku vína. Přinesou žádané. Franta vodšpun-
toval, dal Longenovi čuchnout a křik: Longene, probud
se k životu a napi se. Longen nic. Franta flašku vyžunk
a povídá: „To bylo slabý, něco silnějšího.“ Přinesli teda
něco silnějšího. Franta zase vyžunk a zase nic. Povídá:
„Bylo to eště slabý. Lepší bude nákej vostrej pačučík.“
Přinesli teda velkou flanděru ambažůry. Franta zase po-
kus obživovací opakoval a zase nic. Tak jí tedy vylízi
sám. Pak si utřel hubu a povídá smutně: „Další obži-
vovací pokusy už nemůžu dělat, já sem dokonale nalítej.“

- Viš, co mě na tom světě jedine
drží?
— Děvče?
— Ne, nohy!

Preventivní opatření.

- To tě bolejí zuby, že seš tak ovázaněj?
— To ne, ale du k muzice a kdyby mi tam
někdo rozflákal hubu, tak aby mi zůstala po-
pohromadě.

Za vlády demokracie toť diskuse.

- Po kolikátý vás to už dneska zatýkám?
— Musej prominout, ale já myslel, že si to
přšou.

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

**Neni Jirka jako Jirka.
Svatý Jiří sejmul plášť
a rozdělil jej řka:**

BER!

**Stříbrný Jiří sejmul kar-
ty a rozdělil je řka:**

BERU!

Bukaner.

Kulturní bacily.

Náš spolupracovník navštívil muže 28. října, aby se otázal po jejich plánech do budoucna.

Fráňa Šrámek píše druhý díl „Stříbrného větru“ pod názvem „Větry J Stříbrného“. Pokud jsem mohl poznati, je dílo plno dynamických expanzí, výbojně hudby a nezastržených parfumu.

Tuka počal psáti své memoiry pod názvem „Sedm let v mořských lázních“. Dílo vyjde kolem roku 1936.

Karel Čapek po ukončení sbírky „Povídky z druhé kapsy“ vydá další sbírku „Povídek z kapsy od povlíkaček“.

Bří. Čapkové a spol. zplodí v nejkraťší době „Dítě mnoha jmen“. (Upozorňujeme, že Helena Č. této akce účastna není.)

Josef Nohý! vydá svou prvotinu „Pergler Cajdá“ v „Tempu“. Druhý díl „Stříbrný řijí“ vyjde tamtéž v květnu.

Josef Hora vydá ještě před vánoce v „Melantrichu“ epos „300 let“ a „Červenobílý kvíteček“ s Ladovými ilustracemi.

Karel Vaněk píše druhý díl „Krávy matky Ungrový“, která vyjde ve Štýrského úpravě v překladu Mathesiové pod názvem „Die Kuh der Unger-Mutter“ v Odeonu v bibliofilské úpravě v sešitovém vydání. Předmluva napsali J. Vodák a Maurice Dekobra.

U. Nobile dopsal právě „Na severní točné klid“, kterážto kniha vůbec nevyjde.

Jeden pan generál, když jsem se ho tázal, proč zakázali vojínům číst „Na západní frontě klid“, odpověděl, že on to také nečetl a že nechápe, proč by vojáci nemohli být jako on (nemyslete si snad blbí!).

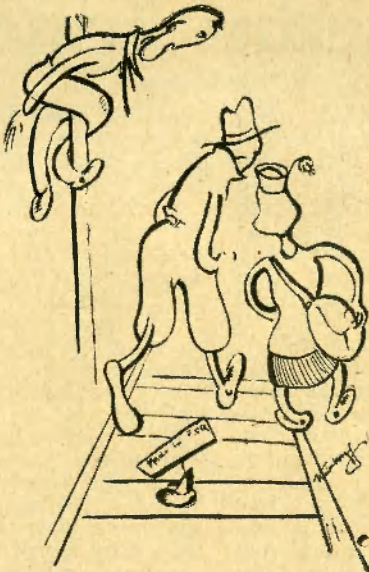
Fr. Kovárna vydal „1+1=3“. Je to skandál, 1+1 je přece 5. A. M. P.

E. Glaeserův „Ročník 1902“ v překladu Jarmily Hasové jde příští rok na poslední cvičení.

Náš spolupracovník navštívil pak düsseldorfského vraha a od té doby je neznámý. A-a Mlšk.

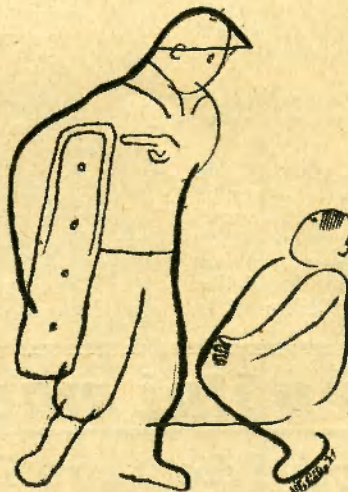
Teplouš (k vrchnímu):

„Milouši, přinesl mi ještě jednoho knedlouše, oáno?“

— Vod čeho máš tak zamazaný šaty?
— Ale to sem upad do melancholie!
Indan.

— Naboj' Hurvíнку, co mlátíš tak do toho kapra!
— Co s ním mám dělat, dyž ho kluci chtějí na mo-dro!
Bukaner

— Taxem dostal takovou přes držku.
— Vod koho?
— Dyž já mu nemůžu přijít na jméno.
Sam.

Dobrej tramp Bobi zatouží v mileném srdci po ovoci zakázaném. Dobrej tramp Bobi zespoda vzhůru na jabloň leze. Aj, tu hned hlídač zraků bazilistických rychle sem míří: „Ó, vetřelče drzý, co hledají dlouhé tvé prsty v zahradě pána mého?“ Odvece Bobi: „Pozor jen dávám, by červi do jablek se nedali.“ A-a.

Ve štítu republiky je krásné heslo: „Pravda vítězí“.
Jo. Tak tedy zkuste říci pravdu policajtovi.

Dva kluci byli ve stanu. Najednou něco prasklo. A zápach.
— Teď tu něco prasklo, ale tys to nebyl!
U 5 šer.

— Co bylo největším činem Marie Terezie?
— Sím, měla se svým manželem syna Josefa, který

— Jakej je rozdíl mezi srážkou a explozí?
— ???
— No, když je srážka, tak tady seš. Když je explose, kde seš?
Holan.

Na vojně nikomu nevyhovíš. Když mluvíš, řeknou: Mlčte! Když mlčíš, řeknou: Mluvte!

Kabel.

— Víš proč mají rotmistři šavle?
— ???
— Aby měli dát co do „frcu“.
Kabel.

Ti Trampové, kteří neznají **MAGAZIN TRNU** z letošního roku koupí si lacino **VESELY KALENDÁŘ TRNU A TRAMPU 1930** koupí tím oba vyšlé magaziny dohromady, čili 250 stran a 150 obrázků se zvláštní přílohou a kalendářem **za Kč 9^{.-}**
EXPEDUJE TRAMP PRAHA II., KARLOVO NÁM. 15.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Neš sme vopustili štrázburek, tak sme si dali malý légo a jeden celej den sme se jali bezbožně povalovat se po cimře hotelní. Kromě toho sme byli v očekávání, vono totiž se f cechách pekli štríce a naše maminky avizovaly jěžiška, což způsobilo, že sme byli jako na Trnu. Bylo to takový fajnový dolce far niente, leč afšak jak ty dvě krásný škatule přišly a v nich eště heščí vánočky, tak začal brajgl.

Vono furt patlita mezi náma taková pragmatycká sankce, že fšecho, co připadlo v náš majetek, je společný a každej participuje padesáti procentami, af už by se jednalo vo zisk hmotnej či jenom morální. Tady de vo to, že při debatách vo zisku morálním se dalo politizovat, přehánět, zapírat, fixlovat. Ale vánočka spadá nesporně do zisků hmotnejch a nísekejch, kecyc nic nepomohly, bylo třeba se reálně patlat ve faktách.

Tonda se hóóonem vytasil s prvním faktem: „Moc to neskovávej, ta tvoje je delší, to musí konstatovat i člověk slabě sečtělej, natoš abi to mohlo uniknout mně — a koukej navalit kus. A z týdle strany, tamten konec je spálenej!“ Bezprostředně vypuklo měření a von trouba měl pravdu. Mněl sem mu teda kus dát? Ale kolik? Co dybch se vokrat? Spomínal sem na školu, jak nás tam učili ty vzorečky pro obsahy různých těles, ale namáhaf se seč sem byl, formulku pro krychlovej opsah vánočky sem ve svejch bohatejch vědomostech nenašel. Tak sme se hádali dlouho do noci. Jeden kápnul na to, že ta druhá je zasejc tlustší, druhej, že jedna je bělejší, f oný že je hustějc rozinek. Ze sme ale intelektuálové, tak sme na konec šarátu rozlouskli přece: Rozřízli sme každou na půl a vot každý sme si vzali po půlce. Jóóó-šalamouňy!!!

Prál sem f první kapitole. že nenávidím leš. I vopravuju tuto poslední chloubu podle známýho paragrafu: Néjní pravdou že sme na to spravedlivý rozdělení tý štríce přišli my dva s Tondou, alebrš pravdou je, že nám tak poradil osmiletý kluk hoteliérůf, kerej se nachomejtnul k tomu rámusu. Tonda mu za to slíbil, že zejtra dostane taky kus, af si přídě, smé vdálííí zahoramááá...!

Půlnoc nás už zastíhla seděvše za stolem svorně vedle sebe a zapíjejíc krajíce vodou z vasrlajtunku. Ba-vandr to je bída!

Furt vo surovějc fouká a nelicky začíná mrznout, ale Tonda tvrdí, že si přesto musíme vrznout. Nancy je prej překrásný město a tam strávíme vánoce. Ze mně se stal samou zimou flegmatik a tak sem coural za Tondou jako čokl. Kráčíme jednak vlakem, pak zas jedeme chvíli pěšky, zastavivši se pouze v Lunéville, Blainville a podobnejch vesničkách f potkrkonošů za

účelem získání pečeti do našich vandrovnickejch knížek. A dyš se narodil jěžišek, tak sme dorazili do Nancy. Tonda byl furt zdravěj a veselej a moc natšenej spatříšse putyku v každém baráku. A já byl zas moc natšenej, že povídal, abisme dneska nevotpočíváli, že sou lidi vo štědrej den fšelijak rostouzený nebo vozralý a tak že bisme něco trhli. No a vopravdu to bylo dobrý. Francouzi vo štědrejden mají „réveillon“, to je na česky asi tolik jako moc žrádla, moc chlastu, hospody natřískaný a drandí se do rána bílýho. Za necelou hodinu práce bylo dvě stě franků f suchu a mi šli do hotelu, kde Tonda sebou z ničeho nic mrsknul na postel a neš bys řek „strě krč hrc prc“, chrápal jako orgl f svatovický mešitě.

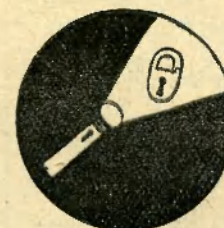
Jóóó, ale na mně sedla křesťanská čilost a dostal sem nápad jít na půlnoční mši. A ta mše dopadla takle: Dal sem si ve třech bářech po štyrech aperitívech a udělalo se mi takový něžný teplo vokolo vnitřností. že sem se dif nerozpákl-spomínkama na sví blížní, kerý trávějí svatou noc u svích rodičů a manželek a kupujuj klukovi panáka a za zbytek remundy se poblíjou po punči. Afšak což? Nemámli já taki někoho milýho komu bych moch nadělat jěžiška o potěšit jeho rozflákanou duši?

A rychle sem se pustil do činu. Na Place de Commerce zavíraly báby krámky zdatlema, sfíkami, zmandlema, i koupil sem vode všeho trošku, k tomu ohromnou smrkovou větef — no jo, snat tomu volovi nekoupím celej strom, já bych ho zkváknul — a pak sem s tím jechal domu. Nemajíce poctavec, přiskříp sem větev do almary. na zemi sem rosvítil svíci voskovici, Tondovi k frňáku sem přidržel plátek, zovoucí se „Est républicain“ a spustil sem koledu: Néséém váám nóóvíínýý... Pak sem eště zaprskal, abi dojem byl úplnej a zasmradil sem včetně.

Tonda se probral ze slatkýho snění, děsně vzdychnul, vokouk svíčku a větef nevijemajíc můj rošklebenej ksicht a zašveholil taktó: „Neblni ty macaráté!“ A potom se vobrátil — to holt víte jak — a mínil pokračovat v chrnitbě. Dalo mi to moc práce udržet ho při životě a podařilo se mi to jenom na základě těch nakoupenejch dobrot. Von se do toho vrhnul jako prase do kartoflí a já měl co dělat, abych stačil zkonsumovat svejch svatejch padesát procent. Dyš sem byl nažranej a vůkol byli jen prázny papíri, povídá Tonda: „Nemáš eště?“

Jen sem zavrtěl zhlavou a to Tondovi bylo signálem, aby zmiznul pod dekou a chrápal další epochu. A co já. hergot? Rozjímal sem štědrovečerně, co podniknu, že snat eště bude čas jít na tu mši. I vyšel sem do temna hotelních kuloářů.

Pokračování.

Kriminální magazin

je napinavé čtení pro Trampy.

První číslo vyjde 1. ledna 1930.

Jen Kč 4 60 stran, 30 obrázků. Přílohy na křídě, dvoub. obálka Jen Kč 4

Předplácí se na rok 44 Kč, na půl roku 24 Kč.

Přihlaste se ihned adm. čas. Krim. magazin:

Praha II., Karlovo nám. 15. Tel. 43300.

karel melíšek:

zima

pamatuješ se, zelená jedličko, když jsem v létě pod tebou léhával ?

děvčata v Maršnerce mají dvě koruny za hodinu,

aby lidé na tebe mohli pověsiti čokoládová srdíčka, rybky a panenky.

na hlavu ti přišpendli papírového anděla

— pokoj lidem dobré vůle —

hřebínky větviček přiskřipnou plechovými svíčky

a spoutají tě papírovými řetězy.

pod tvými větvemi jsem letos našel dva malé hříbky,

nyní tam budou dlouhé prsty hledati:

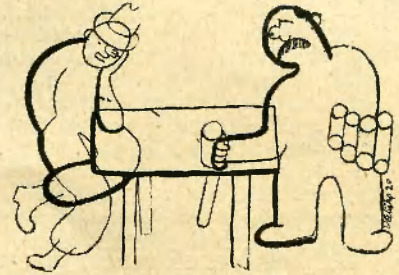
brilliant, kožich, hodinky, nebo bačkory s visítkami,

aby tě to nebolelo, poházeli tě vatou

rozsvícené svíčky za tebe pláčou voskovými slzami,

zapijeme to punčem, dnes, zítra a na Nový rok.

lidé se musí opít, aby se jednou za rok objali.

— Céče, ty si jak veš.

— Tak línej?

— Ne, tak rychlej.

Sam.

to ze mě cejtít bude!" Pan Budivoj Gronz, v předtuše neblahých věcí příštích dal se do usedavého nářku. I zželelo se panu Paďourovi nešťastného přítele jeho a on nakloniv se k němu, vece řka: „Radujte se, veselte se, příteli můj popivní, neboť zvítězíme nad Brécou Vaší. Syrečků vy najíte se a z dechu libého Vašeho, nepozná ona, že jste se opivnil!" A slovo skutkem učiněno jest a přebývalo mezi námi. Po chvíli lze viděti bylo pana Gronze, an u klíčové dírky skloněn stojí a na svou lepší polovici dýchá. — V tom slyšeti hlas bylo hromový: „Já ti dám ty pacholku!! Co na mě dejcháš svou neslušnou částí těla?! Vobrátíš se ke mě hubou!!!" Lord.

Je 12 hodin. Z hospody vymotali Budivoj. „budu mít ešte malou se právě dva vožralové. Pan Paďour přednášku s mou starou. Ta mi a pan Gronz. Povídá ten jeden: „Co člověče zase dneska nařeže. Dyk já budeš dělat Vnišlave, až přideš domů?“ Povídá Vnišlav: „Daunuju si klíčovou dírku, jesi nejsem vožra-a budu dáchat.“ „To já.“ povídá lej, ináč mi rozfláká hubu. A dnes

PAĎOURY TRAMPEM POTÍREJTE.

LYŽE!
 A VEŠKERÉ DALŠÍ SPORT. POTŘEBY
 KOUPIŤE NELEPE U KAMARÁDA TRAMPA
*J. Kabelky na Vinohradech,
 Safařikova 1.*
 PŘI ODVOLÁNÍ NA TENTO INSERT SLEVA.

Trampové!
Paďoury nesmíte týrat!
Spolek pro ochranu zvířat.

ŠTOČKY **VOJTĚCH HRDINA**
 GRAFICKÝ REPRODUČNÍ ZÁVOD
 PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ
 SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
 TELEFON 455 7-6.

Hovor při táboráku.

— Tak vám kamarádi u nás bydlel takovej starej korala, no von vám byl pořád vožralej jako prut. Ta jeho stará si s prevítem už nevěděla rady, každou vejplatu jí prochlandil a taxi milá bába-anujka stěžovala souseďce: Prej, von ten můj starej, von prej fšecko prochlastá, co prej s ním s psem baskervilským mám dělat?

— Vedi paničko, já prej bych jim poradila, až prej mu zas pro to chlastivo pudou, tak mu tam do tej franděry načůrají.

— Dobrá, tak vona to ta bába udělala a co by ste pastouškové řekli, že se stalo?

— Chlap přide takle domu a bába hybaj zas pro kořalku, přide, chlap to popadne, vyžunkne to a povídá: Posechni, depa si pro tu kořalku byla?

— De, u starej Fišerky.

— Už sem ti to kolikrát říkal, ty mrcho sakramencká, aby si k tý svini židovský nechodila, že to má slabý. Šerif z Michiganu.

Michal Mareš viděl, jak policajt bije do jedné neposlušné lebky.

Mareš: „Jaké máte číslo?“

Policajt (se uvtip): „Plechové“.

Mareš: „Aha! Tedy z téhož materiálu, jako trouba nebo nočník.“

„Demokracie toť diskuse“
slyšeli jsme od jednoho
fiskuse.

Jeli sme pacifikem s čundru. Já a Franta. Venku byla bouřka a lilo jako z konve. Naproti nám seděla nějaká babka, pořád sebou kroutila, až Franta do mě rejpně a prá: »Ty, šerife, ta bába musí mít ňáký větry, koukni na ten břišní tanec, jak sebou pořád kroutí a tu libou pácheň necejtíš? Než sem mu moh vodpovědít, — prásk, báb, venku uhodilo, bába se pokřizuje a prej pámbu s náma a fšecko zlý pryč, mla-dej pane, to mušelo něhde uho-dit.« — Franta, tlama nemastná, povídá: »Na mou duši, matičko, a rovnou někam do záchodu!« Šerif z Michiganu.

Michal Mareš má ve zvyku, že v kavárnách sbírá cukr a pak jím krmit drožkářské a závoznické kobylky. Onehdy dal cukr ubohé herce zapřažené do československo-republikánského povozu poštovního čili erárního. Při tom hladí státního konička a povídá:

„Vidiš, Fuxo, pak af někdo řekne, že nejsem vlastenec.“

Soudce: Jaká je vaše mateřská řeč?

Bobi: Prosím, já nevím, má matka je němá. A-a.

Taxem ti byl skrz pouhý jedno slovo vod šefa vyhozenej. Skrz jaký slovo? Vole?

Mangan

Trampský oznamovatel.

Pánské prádlo
ve velkém výběru za
nejlevnější ceny

„VIGO“
nyni **celetná 9.**

Za příčinou zahajovacího
prodeje
snažně snížené ceny.

Prodám kytaru zachovalou.
Zn. Kč. 90.—.

Se 2 svíznými žábami —
možno-li studentkami, mla-
dými, hezkými, chic, seznámi
se majitelé přepychové zařiz.
chaty ve V. Praze. Zn. „Ne-
děl. a večer potlách.“

Anglická obuv

pro každý sport, speciálně pro turistiku, lov, lyžaře,
motocykl, tramping, box, rybářství atd. se zárukou u

Jaroslava Bohaty,
Smíchov, proti Knížecí.

Ceník sportovní obuvi:

	Kč
Lovecké, dūllbox nepromokavé	148.—
Lyžařské, orig. švédský Nanson	218—228.—
Bruslařské, v luxusním provedení	128—148.—
Rybářské vysoké, orig. amer. gumové	198.—
Šoféřské, velmi teplé, nepromokavé	168.—
Turistické, orig. angl. dūllbox	128—148.—
Kanadské pro tramping, orig. kanad. vzor	195.—
Kanadky vysoké pro motocykl	268.—
Do sánkování dětské a dámské	58—115.—
Boty vysoké, pro průvodčí drah, vrátané, tr- hovce, speciální, zvláště teplé, s lisovanou srstí, orig. sibiřský vzor, made in U. S. A.	122—178.—

LYŽE

VÁZÁNÍ
HLE
MONTÁŽ

} kompl. 160' a 210'

Boty lyž. I

210'

Sportovní dům

DŽBÁNEK

PRAHA, SPÁLENÁ 30

LUMBERJACKS

duvetin 210'—

SANĚ od 36'—

BRUSLE od 55'—

Prohlédněte si naše výklady.

Porovnejte ceny a jakost a sudte sám.

Co nás zajímá

K tomuto číslu jsou přiloženy složenky. Tak se neračte obtěžovat, žádný vejmluvy, že nejsou prachy, protože berete remundy a my chceme být taky živi. Maucta a šťastné a veselé vánoce, velikonoce a t. d. se zpětnou plností.

Nové trampské písně. Nakladatelství Fr. Kovařík, Vinohrady, vydalo trampskou píseň-waltz „Tichá noc“. Též v úpravě pro universální orchestr. Táž píseň, současně s Mottlovou „Mámo, maminko“ vyšla tamtéž ve sbírce „Kapela mladých houslistů“ pro 2-4 housle.

Old Camping Club oznamuje, že Mongiton, mistr v polotěžké váze, přestoupil k profesionálům Německa. Bobovi z Hurikánu přeje brzké uzdravení. Ztrácíme v Mangintonovi i Bobovi nejen dobré borce, ale též dobré kamarády.

Osada Údolí Netopýrů vydá v nejbližších dnech píseň „Tři stěžně“, kterou zahajuje sbírku trampských písní „Písně OS-UD-NET“. Jako další vyjde písnička „Nás nikdo nevyhubí...“ vesměs s jednoduchým doprovodem kytary. Případné objednávky a nabídky písní neb dobrých textů k vydání řiďte na autora a nakladatele Mirko Vostřého, Praha XII., Mánesova 85. Ahoj.

Old Camping Club oznamuje, že následkem studentských demonstrací se club rozpouští. Těm, kdož se zasadili o to, by club zkvétal, děkujeme co nejserdečněji. Výbor.

První trampský voice-band „Dickey Club-trio“ vystupuje poprvé na veřejnosti 31. prosince na Sylvestrovském večeru Radiojournalu a je jím stále angažován.

Č. atf. klub Kr. Vinohrady zařazuje do svého programu také boxing a zve do svého cumlu všechny, kterým zakrňují svaly, prohnat své hříšné tělo. Tělocvična nalézá se na Vinohradech, Americká 39. Pepš.

Listárna redakce výjimečně šejdrem.

J. Stříbrňák, poukázali jsme 30.000 Šejdrobranský, pouk. 3.600.000, jeden se hodí. **Gajdola**, vesměs blbě, pište ale dále, poukázali tři miliardy. **Ch. Melik**, fousatý, poukázali 60.000. **Ka. Hánek**, děsně blbý, poukazueme 50 hal. **Cassius**, choďte na ftipy do Arény. Poukazueme rodičům k potrestání. **Pražský večerník**, **Samostatnost** a všichni, co vám ležíme v žaludku, vzkazueme co nejuctivěji: **Vy nám taky!**

A teďka vy, kluci: Věztež, že přijde Nový rok. Šťastnej a veselý. V novém roce bude „Tramp“ zdokonalován a přinese mnoho nových překvapení, bude psina, bude. Poznal jsem z dopisů, co je mezi vámi dobřejch kluků. Pište tedy v novém roce zase a ti líni ať se přidají. Rvali jsme se ve

starém dost, prohlédněte si dosud vyšlá čísla, a buďtem paďourům dávat do huby dál, dokud nevyhynou. A ještě něco. Zdálo se mi, že jsem u dvou trampů-študáků viděl fašistické trikolorky. Dejte to dolů! Dobrý tramp nemůže být fašista, protože jeho domov je na celém světě. Tak kluci neblbněte a na Sylvestra moc nepijte, protože byste na Nový rok už nemohli. K. M.

Polabská krajina zajistě srdečně(?) uvítá založení Osady „Yukon“ v Nymburce. Šerifem zvolen byl Indan, jehož

táboření na Sázavsku. Železnobrodsku a j. zůstává v paměti tamějších hostinských, hajných a domorodců.

Ahoj!

L. C. Nem.

To tu eště nebylo!

NOVÁ AFÉRA ŠEJDREM!

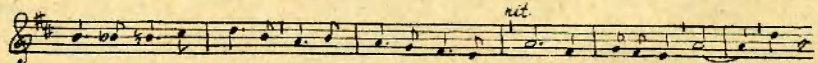
Za todlec vlastně ani Šejdrem nemůže, to se týče jejich dopisovatelů. Nákejš gigolo z Ml. Boleslavi, menovat ho nebudem, ale vystupuje pod zn. Erich Fousatej, ukrad nám ten fór o Českým ráji, co byl v posledním »Trampu«, a

Dobrou noc, Máno.

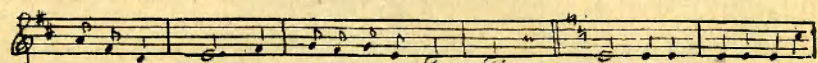
Slova i
melodie
Kuzma

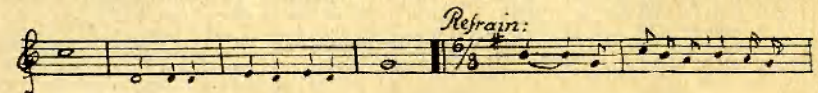
1. Zasný mě to ani nevě- ři, že káje se už večer seže- ři,
2. Tak mě to už více uvě- řte, že jsi chováš ke své nevěstě,

1. devou se vrátka u v nich stojí sladká Mána, milonka má a
2. že jsi zklám celou krásně rozehvělou Mánu, nejlé je spát a

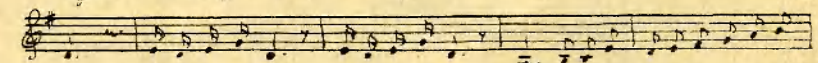
1. ještě mi dá- vá hezkou dobrou noc... Když potom jde už všechno
2. musí mi dát svou hezkou dobrou noc... to bude se jí o mně

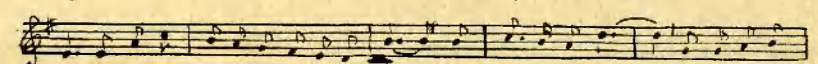
1. spát, musím ji ještě zaspi- vat: Má- no, nikomu nepoví-
2. zdát, bude se jítě rovní- vat:

dej, že už přijdeš spát, nesměl bych tě znát! Má- no, pod klamu svíce si

dej- nemusíš se bát, bude a ti zdát, jak jsem k tobě přišel o půlnoci

zklám obě tvoje modré oči, Má- no, na shleda- nou i dobrou noc

dávám tobě, děveč mě

(Právo zfilmování si vyhraňuje autor!!)

TRAMP vychází čtrnáctidenně, dvakrát měsíčně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefon 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štefánikova 1. — vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskne Středoečská knihtiskárna, akc. spol. — Použití novinových známek povoleno pod č. 60.788-VII-1929.

sice hned, jak ho vynašel jeden kluk z naší osady, Vikslajvant.

Hned ho poslal do Šejdrem, a tam ho dne 3. prosince votiskli, a ještě dost blbě. Anžto »Tramp« vyšel až 7. prosince, znamená to, že Šejdrem si vypůjčuje fóry, ještě než sou v originále tištěny, což jest sensací prvního řádu, ačkoli n Šejdrem to nepřekvapuje. — Kluci, pozor na ftipy, nigde je nevypravujte, dokud nejsou tištěny.

Vo celým případě sme vochotný nastoupit důkaz pravdy.

Osada u 5. šerifů.

Red. pozn.: Vyhodil bych to býval, ale bohužel, »Tramp« byl již týden vytištěn, z čehož plyne, abyste do »Šejdrem« posílali vtipy z »Tramp« až po vyjití. Voni vám to stejně vemou

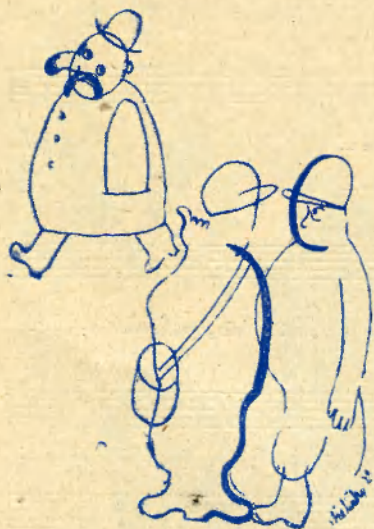
OZNÁMENÍ!

Zaběh se nám kapitán
FRAN K+KAREŠ.

Slyší na zmínky: Rum-koňák-brandy atd., ozve se též na sprosté keci. Je postavy engros s typickým nosem koraly, chodí, když nalit šejdrem. Myluje kudrlinky a tmavý voči. Takto Roudničák, asi-milovanej Poděbradčan. Zvláštní znamení: drží s Gézou a rád s ním chodí na pochlastné vejpravy požírném kraji. Kdo by o něm věděl, ať podá zprávu jeho osadě. — Dluhy jeho neplatím.

Truchlíci pozůstali:

Žerif NO-RY, BA-GROŠ a jeho muzika, BIM+BO, BRČ-KO, ČOU-DA MI-ABO, PE-PIK ŠAUFLER, ve funkci stařešiny vožralých a nesčetné množství předstírajících fňukalů.

Heleď, Venco, ten pán je
fain voháknutej . . .

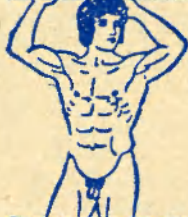
Věřte nebo nevěřte, já mám však velkou sílu vůle; jel jsem včera v elektrice a tu vedle mne stála strašně nesympaticky bába; řekl jsem si: „tu bábu dostaneš pryč!“ Díval jsem se jí ostře do tepla a myslel jsem si intensivně: „vystup, vystup, stará bábo!“

No a . . .

No a vopravdu, za ¼ hod. na Žižkově vystoupila.

Jukoa.

STRACH

Z LÁSKY

je metlou manželského štěstí. Nedovoluje manželům, aby se sobě oddali bez obav z následků, poněvadž u většiny rodin poměry sociální nebo zdravotní brání tomu, aby manželé měli dalšího potomka. A protože většina žen neví, jak se těmto nevídaným následkům lásky vyhnouti, hrozí se přímo objetí svého muže. Ten ovšem není potom také v manželství spokojen. A následek toho? Rodinné tragédie, které, bohužel, tak často zaznamenávají denní listy a vysoké procento rozvodů.

Takovému rozvratu svého manželského štěstí zabráníte, poučíte-li se o všech jeho příčinách v knize

JAK MILOVATI?

Kniha, která poučuje, varuje, radí a zachrání zdraví mnohým, již buď v nevědomosti nebo z lehkomyšlnosti dávají v žanc nejen své zdraví, ale i svůj život a rodinné štěstí. — Dává diskretní odpovědi na důvěrné otázky, o kterých neradi mluvíme. — 19 kapitol pro vážné lidi. — 130 stran textu, 105 vyzobrazení.

Z bohatého obsahu uvádíme:

Kapitola prvá: Láska a život. — Úkol lásky. — Chybná výchova v lásce. — Bláznivá generace.

Kapitola druhá: Úsvit lásky: Výchova k lásce. — Dospelost. — Moderní zpověď.

Kapitola třetí: Láska a námluvy: Popud milovatí. — Doba objevů. — Svobodná volba.

Kapitola čtvrtá: Povaha ženy: Mužovo umělecké dílo. — Na čem muž budoval. — Co určuje ženinu náladu.

Kapitola pátá: Povaha muže: Jeho tužby. — Mužova povšechná povaha.

Kapitola šestá: Láska jako umění: Společenské umění. — Každodenní život. — Konec společenství.

Kapitola sedmá: Budoucnost lásky: Cíl milostného života. — Důvody pro různé základy.

Kapitola osmá: Úvahy Sáry Bernhardové o lásce.

Kapitola devátá: Milostné dopisy Sáry Bernhardové.

Kapitola desátá: Umění líbati: Dva druhy polibků. — Dějiny hubičky. — Technika líbání.

Tato kniha má ještě dodatek, který jedná o následujících otázkách:

Kapitola jedenáctá: Překážky manželských styků u mužů. Pojednání o impotenci, pohlavní neurasthenii, předráždění, duševní skleslosti, odporu, chladnosti a nedostatečném vzrušení v ohledu pohlavním.

Kapitola dvanáctá: Mechanické prostředky, sloužící k zabránění nárůstu a těhotenství. Pojednání o nejmodernějších prostředcích, jich používání a doporučení nejoblíbenějších. — Některé otázky nejčastěji kladené. — Kritické období v životě ženy. — Těhotenství a jeho příznaky. — Ženské choroby, zvláště bělotok, jejich příčiny a odstranění.

Cena knihy, která má 130 stránek a obsahuje 105 ilustrací s krásným obrazem na desce, je vzhledem k bohatému a zajímavému obsahu velmi nízká. Stojí pouze Kč 12.—, poštou Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50 (při zaslání obnosu předem poukázkou nebo v poštovních známkách). Dobírkou Kč 13.— mimo poštovní výloh. Knihu možno též obdržeti u všech knihkupců v celé Československé republice. Do ciziny zasílá se jen za obnos předem zasláný, a sice Kč 25.— aneb odpovídající cizí valuté.

Důležitá poznámka. Tato kniha se posílá pouze manželům a těm, kdož hodlají do manželství vstoupiti. V žádném případě však osobám mladším než 18 let.

Na skladě má a zasílá **HYDIKO, DŮM MODERNÍ HYGIENY PRAHA II., Spálená 34-126.**

Vyplňte a odstříhněte. — Vložte do nezalepené obálky a zašlete pod 30 hal. znamkou, zalepíte-li obálku, frankujte 1 Kč znamkou.

OBJEDNÁVKA.

HYDIKO, dům moderní hygieny Praha II., Spálená 34-126

Zašlete mi ořatem knihu, „Jak milovati“ a přiložte k ní zdarma jednu brožuru „O dokonalém manželském styku“ (po konfiskaci oprav. II. vyd.). Současně cestne prohlásíte, že zabráním, aby se kniha dostala do rukou mladších než 18 let. Knihu zaslete poštou za Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50, do ciziny Kč 25.—, kterýžto obnos současně zasílám poštovní poukázkou — přidávám ve známkách. — Zašlete dobírkou. — Přiložte složený lístek. — (Nehodící se škrtněte.)

Jméno:

Adresa: